

onmiskenbare dirigeerkwaliteit

MUZIEK De nieuwe musicus is veelzijdig. Hij combineert een kamermuziekcarrière met solistisch werk, laveert behendig tussen barok en hedendaags en is niet te beroerd om zijn instrument opzij te leggen voor een dirigeerbeurt.

Jean-Guihen Queyras is een nieuwe musicus bij uitstek. Grootgebracht met barokklanken, volwassen geworden als solocellist bij het Parijse Ensemble Intercontemporain en behept met de drang een stuk tot in zijn kleinste atomen te doorgronden, is hij geknipt als gangmaker op festivals, als stersolist bij grote orkesten en als promotor van knapperig nieuwe noten.

In het programma Hongaarse Hartstocht trad hij spelend en dirigerend op met Amsterdam Sinfonietta. Frappant hoe hij de volle celloklank liet afslanken tot een ranke, vibrato-loze toon en Haydns Violconcert in D met die lichtheid opfleurfde. In Kurtágs *Fünf Stücke für cello solo* komt het erop aan de korte, barstensvolle deeltjes zinvol te duiden. Na twee grillige stukken die heen en weer slingeren tussen extreme ge-

moedstoestanden is er ineens *Pilinszky János*, vernoemd naar een Hongaarse dichter. Queyras gaf het een verzadigde zangtoon die uitmondde in kwetsbare dubbelklanken, hoog op de snaar.

Naast zijn vanzelfsprekende beheersing viel het spel van Amsterdam Sinfonietta niet altijd mee. Er was de goddelijke klank van de fluitist Leon Berendse en de warmte van Esther van Stralens altvioolsolo, maar daarnaast een wisselvallige intonatie van aanvoerster Candida Thompson in Haydns symfonie *Le matin*.

Het ensemble kwam in *Ramifications* van Ligeti beter tot zijn recht. Onder leiding van Queyras' handbewegingen steeg een wolk van gesmoorde strijkersklanken op tot één uitgedunde toon. Niet uitgesloten dat Queyras die onmiskenbare dirigeerkwaliteiten in de toekomst zal uitbreiden.

Bela Luttmer

★★★★☆

Haydn, Dohnányi, Ligeti, Kurtág.
Jean-Guihen Queyras, Amsterdam Sinfonietta. Amsterdam, Muziekgebouw aan 't IJ, 21/3.